

VAGTTÅRNET

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

28. Aargang

1. December 1931

Nummer 23

Et nyt Navn

„Folkene skal se din Retfærdighed, og alle Konger din Herlighed, og du skal kaldes med et nyt Navn, som Herrens [Jehovas] Mund skal nævne.“ — Esajas 62: 2.

Jehova har udtrykkelig erklæret, at han vil udtage et Folk for sit Navn, et Folk som skal „forkynde hans Dyder“ og ikke lovprise nogen Skabning eller nogen Organisation, som Mennesker har dannet. Det er tydeligt, at Jehova har i Sinde at grundfæste Sandheden paa Jorden, medens Levningen af hans trofaste Tjenere endnu er her, og hans salvede Levning skal forkynde Sandheden til hans store Navns Ære og Pris. Det er ikke fornuftigt at tro, at Jehova vilde tillade, at de sidste Medlemmer af hans Menighed skulde dø eller overflyttes fra Jorden til Himmelen, saa længe onde og ugudelige Mennesker endnu taler i hans Navn og forkynder Vildfarelser, som vanærer ham. Det er langt rimeligere, at Gud vil sørge for, at en bestemt Skare bliver tydeligt kendetegnet som hans Vidner, og det netop paa den Tid, da Satans Organisation skal til at gaa til Grunde. Gud vil tilintetgøre den Onde og alle dem, der hyklerisk taler i Guds Navn, for at retsindige Mennesker maa kunne vide, hvad der er Sandhed, og hvor de skal søge hen for at stille sig paa den rette Side.

² I Menighedens første Tid ønskede forskellige Kredse inden for Menigheden at kalde sig efter en eller anden særlig begunstiget Lærer eller Apostel. Paulus siger lige ud, at det er en Vildfarelse at bære sig saaledes ad og advarer kraftigt imod det. (1 Korinthier 3: 4, 5) Da Apostlene døde, faldt forskellige Mennesker inden for Menigheden i den samme Snare og kaldte sig med Menneskers Navne eller med Navne, der blev opfundet til Lejligheden. Mange Nationer har kaldt sig med Kristi Navn, men ingen er en Kristen, hvis han ikke er salvet af Jehova Gud. Det er derfor med Urette, Nationerne har kaldt sig „kristne“. Der er ogsaa mange Afdelinger og Navne inden for disse „kristne“ Nationer. Der er baade romerske og græske Katolikker, Calvinister, Lutheranere, Baptister, Metodister, Campbellitter, Milleriter og en Mængde andre, der alle kalder sig Kristne og paastaar, at de forkynder Sandheden, men ingen af dem ærer og ophøjer Jehova Guds Navn. For en Del Aar siden begyndte en trofast Guds Mand en særlig Virksomhed, og han forkyndte Sandheden, saaledes som Herren dengang havde aabenbaret den.

De, der deltog med ham i hans Gerning, blev kaldt „Russellitter“, „Millennister“, „Internationale Bibelstudenter“ og andre lignende Navne. Siden Charles T. Russells Død er der skudt mange forskellige Grupper op blandt dem, der engang vandrede sammen med ham. Hver af disse Grupper paastaar, at de forkynder Sandheden, og de kalder sig alle med et eller andet Navn, f. Eks. „Pastor Russells Efterfølgere“, „de, der fastholder Sandheden, som Pastor Russell forkyndte den“, „Forenede Bibelstudenter“, medens andre kalder sig med deres lokale Leders Navn. Alt dette skaber Forvirring og hindrer retsindige Mennesker, som ikke ved rigtig Besked, i at komme til Kundskab om Sandheden.

³ Hvis der skal aflægges et klart, rent og afgjort Vidnesbyrd om Sandheden her paa Jorden til Ære for Jehova Guds Navn, er det ganske indlysende, at Jehova ganske tydeligt vil vise, hvem det er, der forkynder Sandheden. Er det ikke ogsaa rimeligt, at de, der vidner om Sandheden, skal ære og ophøje Jehova Guds Navn og ikke noget Menneskes Navn eller nogen Organisation, skabt af Mennesker?

⁴ Hidtil har Præsterne og Lederne i de forskellige Kirker og Sekter i den saakaldte organiserede Kristenhed skabt megen Forvirring og ved deres modstridende Lærdomme faaet mange Mennesker til at vende sig fra Gud og hans Ord. Nu begynder mange Mennesker at faa Øjnene op for, at Kristenheden er hyklerisk, men der er dog stadig mange, som er helt forvirrede. De, der virkelig forkynder Vidnesbyrdet om Jehova Guds Navn, kendes af mange under Navnene „Russellitter“, „International Forening for Bibelstudium“ eller „Vagttaarns-Folkene“. Der findes flere andre Grupper, som gaar under lignende Navne og ogsaa kalder sig „Forenede Bibelstudenter“; men de modstaar aabenlyst det Vidnesbyrd, der bliver forkyndt imod Satans Organisation for at rense og ære Jehovas store Navn. Disse Modstandere paastaar, at de „siddet i Guds Tempel“; de ophøjer sig selv og deres Ledere, samtidig med at de ligefrem fører Krig imod dem, der forkynder Sandhedens Budskab, netop som Apostelen forudsagde,

at det vilde gaa. (2 Thessaloniker 2: 1-5) Disse Modstandere opfordrer Folk til ikke at befatte sig med den Litteratur, som udgives af Vagttærnets Bibel- og Traktatselskab og International Forening for Bibelstudium, og derved skaber de Forvirring. De forsømmer ikke blot at fortælle Folket om Guds Hævns Dag, da han rejser sig imod Satans Organisation, eller om Guds Rige, der vil ødelægge denne onde Organisation, men de bekæmper ligefrem aabenlyst dem, der forkynder Guds Sandhed. Alt dette bringer Vanære og Forsmædelse over Jehova Guds Navn. Hvis disse Modstandere har Ret, saa har vi Uret, og hvis vi har Ret, har de Uret. Er det ikke rimeligt at antage, at Gud vil klargøre, hvilken af disse forskellige Grupper der er hans Vidner og forkynder Sandheden, og at han vil gøre det, før han tilintetgør Kristenheden og hele Satans Organisation?

⁵ Der var baade falske og sande Vidner i Israel, og hvad der blev skrevet af Guds Profeter vedrørende Israel, blev skrevet til særlig Belæring for den trofaste Tjenerskare paa Jorden nu ved Verdens Ende. Dette kan vi være ganske sikre paa. (Rømerne 15: 4; 1 Korinthier 10: 11) Siden Herren kom til sit Tempel, har de, der hører med til Templet, faaet en klarere Forstaaelse af Jehovas Hensigter end nogen Sinde før, og ingen af dem, der er uden for Templet, har faaet en saadan Forstaaelse. De, der modstaar Forkyndelsen af Sandheden, tror ikke engang, at Kristus Jesus kom til Guds Tempel i 1918, og følgelig kan de heller ikke se noget af det, han har aabenbaret for dem, der udgør hans Tempel. De har ikke nogen Forstaaelse af den nærværende Sandhed. Men de, der med Glæde tager Del i Herrens Gerning og nu tjener ham trofast, bliver bænket ved Herrens rigt dækkede Bord og lever højt paa de herlige Retter, som serveres der. De drikker i fuldt Maal af Sandhedens Kilde, og de glæder sig, medens de andre formsægter. Jehova lod Profeten skrive følgende Ord netop om disse Forhold, som vi nu kan iagttage: „Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, mine Tjenere skal æde, men I skal hungre; se, mine Tjenere skal drikke, men I skal tørste; se, mine Tjenere skal glæde sig, men I skal skamme eder; se, mine Tjenere skal juble af Hjertens Lyst, men I skal skribe af Hjertets Pine og hyle af Aands Sønderknuselse.“ — Esajas 65: 13, 14.

⁶ Vi ønsker ikke at strides med nogen, og naar vi overhovedet beskæftiger os med eller blot omtaler dem, der staar Sandheden imod, er det, fordi vor Stilling maa blive klarlagt, og vi er sikker paa, at det er Guds Vilje, at vi nu gør dette. Vi ved, at de Forhold, Guds salvede Levning nu oplever, svarer meget nøje til de lige anførte Ord af Profeten Esajas. Vi ved ogsaa, at vi som Herrens Tjenere bliver rigeligt forsynet af Herren, medens Modstanderne derimod ikke bliver det. Herren siger derpaa, at han vil selv tage de falske Tjenere eller „den onde Tjener“ og alle andre,

som har skabt Forvirring, under Behandling, idet han erklærer: „Og I skal efterlade eders Navn til en Ed for mine udvalgte, og den Herre Herre skal dræbe dig; men sine Tjenere skal han kalde med et andet Navn.“ — Esajas 65: 15.

⁷ Dette viser tydeligt, at Gud vil afsløre dem, der hyklerisk og falskeligt kalder sig hans Folk, de falske Vidner, saa at Folket ikke faar nogen Undskyldning, hvis de ikke vil høre Sandheden. Det anvendte Ord „en Ed“ skal give Udtryk for en højtidelig Erklæring, der afgives sammen med en Appel til Jehova om at anerkende, at denne Erklæring eller Udtalelse er sand. Herren siger med andre Ord om dem, der kalder sig Kristi Efterfølgere, kalder sig Kristne og Herrens Tjenere, skønt de ærer Skabningers Navne i Stedet for Skaberen, at de skal blive fjernet og efterlade deres Navn til en Ed, og der skal i Forbindelse dermed afgives en højtidelig Erklæring, som afgives under Jehovas Godkendelse, en Erklæring om, at disse falske Kristne ikke er Herrens Vidner. *Der- efter vil Jehova kalde sine sande og trofaste Tjenere med et nyt Navn.*

⁸ Profeten siger rent ud til denne Skare af falske Tjenere, at Herren „skal dræbe dig“, og disse Ord svarer nøje til, hvad Paulus siger om „Syndens Menneske“: „Da skal den lovløse aabenbares, hvem den Herre Jesus skal dræbe med sin Munds Aande og tilintetgøre ved sin Tilkommelses Aabenbarelse.“ — 2 Thessaloniker 2: 8.

⁹ Derpaa viser Jehova, hvad Grunden er til, at han træffer saa drastiske Foranstaltninger over for dem, der falskeligt giver sig ud for at være hans Folk: Det sker for at „den, som velsigner sig paa Jorden, skal velsigne sig i den trofaste Gud, og den, som sværger paa Jorden, skal sværge ved den trofaste Gud, fordi de forrige Trængsler er glemte, og fordi de er skjult for mine Øjne“. (Esajas 65: 16) Ved at dræbe de onde Tjenere, der falskeligt kalder sig Guds Folk, renser Jehova sit Ord og Navn og gør det klart, hvem der er hans trofaste Tjenere, og dem vil han give et andet Navn. Grunden hertil er den, at mange har givet sig ud for at være Guds Tjenere, men har været utro, har misbrugt deres Forrettigheder og derved skabt Forvirring blandt dem, der gerne vilde høre. For at gøre en skarp Adskillelse mellem den falske og den sande Tjener vil Jehova gøre sit udvalgte Folk kendt ved et Navn, der tydeligt viser, at de er hans. Det følger heraf, at dette nye Navn maa hentyde til og have noget at gøre med den Gerning, Guds trofaste Tjenere udfører her paa Jorden. Det maa blive et Navn, som ikke kan anvendes af andre, ja et Navn, som ingen andre vil ønske at bruge.

¹⁰ Som Bekræftelse herpaa siger Jehova Gud til sin trofaste Tjenerskare, dem, der hører med til Zion: „For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalem Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Retfærdighed gaar frem som Straaleglans,

og dens Frelse som et Blus, der brænder. Og Folkene skal se din Retfærdighed, og alle Konger din Herlighed, og du skal kaldes med et nyt Navn, som Jehovas Mund skal nævne." (Esajas 62: 1, 2, *Rotherham*) Det er tydeligt nok, at denne Tekst faar sin Anvendelse, efter at Jehova har opbygget Zion og vist sig i sin Herlighed i sin Organisation. (Salme 102: 17) Det vilde ikke være rimeligt at anvende disse Profetens Ord paa Menighedens Medlemmer, efter at de er blevet overflyttet til Himmelen, thi Nationerne vilde da ikke kunne se, at Gud har et godkendt Folk, der staar trofast op for hans Navn. Jehova siger (Esajas 62: 1), at han gør dette for Zions Skyld, det vil sige, at han vil gøre det almindeligt kendt, at Zion er hans Organisation. Nationerne skal komme til at indse dette. Derfor maa det ske, før Nationernes Ødelæggelse indtræffer. De, der hører med til Guds Organisation og altsaa er godkendt af ham, sammenlignes i dette Vers med et tændt Blus eller en Fakkell, der løftes op for at vise Menneskene Vejen til Frelsen. I samme Kapitel hos Esajas, i det tiende Vers, befaler Jehova sit Folk her paa Jorden at oprejse et Banner for Folkene, for at alle retsindige Mennesker maa kunne finde Vejen til Herren. Hele Sammenhængen viser saa, at Jehova Gud vil give sit Folk et nyt Navn, og der siges: „Du skal kaldes med et nyt Navn, som Jehovas Mund skal nævne [efter et bestemt Tidspunkt].“ Sammenhængen viser tillige, at han først nævner dette Navn, efter at Herren Jesus er kommet til Templet, og Zion er blevet opbygget. Da er det, at de, der hører med til Templet, faar Befaling til at opløfte et Banner som et vejledende Blus til Gavn for Folket. Der findes kun een Skare Mennesker paa Jorden, som Herren nu bruger paa denne Maade. Nationerne, særlig i Kristenheden, kan nu begynde at indse, at denne Skare Mennesker er „et ejendommeligt Folk“, som bestandig ærer og ophøjer Jehova Guds Navn.

¹¹ „Den organiserede Religion“, der har smykket sig med Navnet „Kristendom“, har gjort meget til at skade og hindre Forkyndelsen af Sandheden om Guds Rige og dette Riges Gerning; men „den onde Tjener“, „Syndens Menneske“, er saaledes stillet, at han kan gøre langt større Fortræd. Kun en Judas, der antager samme Navn som Guds trofaste Tjenere, er i Stand til at gøre Sandheden saa megen Skade og skabe saa stor Forvirring iblandt Folk. De forskellige Grupper, der kalder sig „Bibelstudenter“, „Forenede Bibelstudenter“ og „Pastor Russells Efterfølgere“, og som paa- staar, at de „bygger paa Grundtrækkene i Sandheden, som Broder Russell forkyndte den“, taler kraftigt imod dem, der forkynder Rigets Budskab. Disse Opponenten kalder Vagttærnets Bibel- og Traktatselskab og dets Organisation for „en almindelig Bogforretning“ og siger, „at det falskeligt udfører et stort Arbejde i Herrens Navn“. Som Støtte for deres Beskyldninger anfører de

Jesu Ord: „Mange skal sige til mig paa hin Dag: Herre Herre, ... har vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn?“ (Matthæus 7: 22) Disse Ord benyttes imod de trofaste Tjenere, som om det at udrette en Gerning var et sikkert Tegn paa Ondskab og paa, at man var forkastet af Herren. De glemmer helt, at Herren har givet sine trofaste denne Befaling: „Dette Rigets Evangelium skal forkyndes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene.“ (Matthæus 24: 14) Den Tid kommer, da Gud erklærer, at herefter skal Ugudelighedens Spir ikke længere hvile paa de retfærdiges Lod. (Salme 125: 3) Derfor vil Herren nu fjerne „den onde Tjener“, „Syndens Menneske“, saa at Sandheden kan faa frit Spillerum, og der ikke bliver nogen Anledning til Forvirring i Menneskenes Sind med Hensyn til, hvem det er, der forkynder Guds Sandhed.

¹² Der findes mange paa Jorden, som har hørt noget om Sandheden, men ikke rigtig ved, hvorledes de skal forholde sig, paa Grund af den Strid de ser blandt dem, der kalder sig „Bibelstudenter“. Det ser ud til, at for at disse Mennesker ikke skal have Grund til Uvished, vil Gud mærke som sine alle dem, der er hans sande Tjenere, og som beviser det ved at være tro mod ham og tjene ham af hele deres Hjerte. Saa vil de, der hører til „Fangerne“, saavel som alle retsindige og oprigtige Mennesker vide nøjagtigt, hvor de skal søge efter Sandheden, og de vil, som Profeten siger, „velsigne sig i den trofaste Gud“. Udtrykket „den trofaste Gud“ betyder ordret oversat „han, som er Amens Gud“, det vil sige, den Herre Jesu Kristi Gud, fra hvem Velsignelserne kommer. Folkene skal have Lejlighed til at vide, hvad der er Sandheden, som Jesus Kristus vidnede om, den Sandhed, som er overgivet til hans trofaste Levning, der tillige har faaet Pligt til at forkynde den.

¹³ Mordekai og Esther var i Kongens Tjeneste i nogen Tid, før det blev kendt, at de var Jøder eller Judæere. Da Tiden kom, ordnede Gud deres Forhold saaledes, at det blev nødvendigt, at de blev identificeret som Jøder. Ordet „Jøde“ eller „Judæer“ betyder den, der priser og ærer Jehova Gud. Guds sande Folk har en Tid lang været i hans Tjeneste, men de har ikke været rigtig kendt af andre, som ikke er med i denne Tjeneste. Det ser ud til, at den Tid nu er kommet, da den trofaste Tjenerskare skal blive almindelig kendt som Judæere, som det Folk, der ærer og priser Jehova Gud og er trofaste og sande mod ham og i hans Gerning. Derfor siger Jehova: Min Tjener skal kaldes med et nyt Navn. Det fremgaar tydeligt af det ovenfor anførte Skriftsted, at dette Navn skal være det Navn, Jehova selv vil nævne eller har nævnt.

Det nye Navn

¹⁴ Det nye Navn, han vil kalde sine Tjenere med, maa være nøje knyttet til Jehova, fordi det er

ham, der giver dem det, og det maa være nøje knyttet til Kristus Jesus, fordi der siges, at Jehova er Amens Gud, ved hvem de, der velsigner sig paa Jorden, skal blive velsignet. (Esajas 65: 16) En af Jesu Kristi Titler er „Amen“. Saaledes benævnedes han sig selv, da han talte til Menigheden i Laodikea. „Dette siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru Vidne.“ (Aabenbaringen 3: 14) Jehova gav Herren Jesus Kristus dette Navn, og Jehova er „Amens Gud“. Jehova sendte Jesus til Jorden som et Vidne, og Jesus var fuldt ud trofast mod den Gerning, der saaledes var ham overdraget. Derfor gav Jehova ham Navnet „Amen, det troværdige og sanddru Vidne“.

¹⁵ Der, hvor Herren taler til Menigheden i Filadelfia, viser han, at der er to Skarer, de trofaste og de utro, og at begge disse Skarer kalder sig med Herrøns Navn. Jesus sagde om den utro Skare: De kalder sig selv Jøder [Judæere, saadanne som priser Gud] og er det ikke, men lyver. Derpaa siger han til de trofaste: „Jeg vil gøre, at de skal komme og tilbede for dine Fødder og kende, at jeg har fattet Kærlighed til dig.“ (Aabenbaringen 3: 9) Og endvidere siger Jesus her til de trofaste: „Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din Krone.“ (Aabenbaringen 3: 11) Der kan ikke være Tvivl om, at han hermed mener: Jeg kommer hastigt til mit Tempel. Da Jesus var kommet til Jehovas Tempel, fandt han en Skare, som var trofast, og den kaldte han sin „tro og forstandige Tjener“. Det var denne trofaste Skare, Jesus gav det Løfte: „Den, som sejrer, ham vil jeg gøre til en Søjle i min Guds Tempel, og han skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive paa ham ... mit nye Navn.“ (Aabenbaringen 3: 12) Dette maa finde Sted, naar han fører de trofaste ind i Templet, og før han overflytter dem til den himmelske Herlighed. Det følger da heraf, at de trofaste i Templet som en Skare betragtet faar Navnet Guds sande og trofaste Vidner, thi det er Jesu Kristi Navn, som han har lovet at skrive paa dem. Han betror dem sit Vidnesbyrd, og det maa de forkynde. (Aabenbaringen 12: 17) Naar Jesus rykker frem til Kamp imod Satans Organisation, bærer han Titlen „den trofaste og sanddru“. De, der er nøje forbundet med ham, maa ligne ham og bære hans Navn. Dette viser os da, hvad Mening er med Udtalelserne i Esajas 65: 15 om, at han giver sine Tjenere et andet Navn, det vil sige, det Navn, som Amen bærer, for at Folket skal velsigne sig i den Gud, som er Amens Gud.

En hvid Sten

¹⁶ Foruden de Ædelstene, der var arrangeret paa Ypperstepræstens Brystspand, naar han tjente i Tabernaklet, var der ogsaa Urim og Thummin, der var anbragt i Brystspandets Folder. Ved Hjælp af dem kunde Ypperstepræsten komme i Forbin-

delse med Jehova og modtage Underretning og Instrukser, som skulde bringes videre til Folket. *Urim* betyder „Lys“, og det tilkendegav ikke blot, at Ypperstepræsten var Guds Tjener, men ogsaa at han var den oplyste, der blev oplyst om, hvad han skulde gøre. Det maa antages, at Ypperstepræsten havde Lov til at bringe et Offer uden Urim, men han kunde ikke uden den tale med Gud eller bruges af Herren til at bringe Budskabet til Folket. (4 Mosebog 27: 21; Nehemias 7: 65) Der synes at være en nøje Forbindelse mellem Urim og den hvide Sten, som Kristus Jesus siger, han vil give Sejrvinderne. — Aabenbaringen 2: 17.

¹⁷ Der, hvor Herren taler til Menigheden i Pergamos, viser han, at der er to Skarer, de utro, der indgaar Kompromis, og de trofaste og sande; og han skiller den ene Skare fra den anden. De sande tager et afgjort Standpunkt imod enhver Del af Satans Organisation og erklærer, at de vil staa helt og fuldt paa Herrøns Side. (Se *Lys*, Bind I, første Kapitel.) Derpaa siger Herren til den trofaste Skare: „Den, som sejrer, vil jeg give at æde af den skjulte Manna, og jeg vil give ham en hvid Sten og paa Stenen et nyt Navn skrevet, som ingen kender, uden den, som faar det.“ — Aabenbaringen 2: 17.

¹⁸ Det græske Ord, som her er oversat ved „hvid Sten“, forekommer kun eet Sted til, nemlig i Apostlenes Gerninger 26: 10, hvor Paulus siger, at han gav sin *Stemme* til, at de Kristne blev slaaet ihjel. Han gav sin *Stemme* ved Hjælp af en saadan Sten, der var et symbolsk Udtryk for hans Myndighed til at stemme eller hans Stemmeret. Efter at Herren Jesus var kommet til Guds Tempel og havde fundet en Skare af trofaste, giver han dem under eet Navnet „den tro og forstandige Tjener“. De tiltales ikke enkeltvis, men han taler til dem som en samlet Skare. Den hvide Sten gives ikke til den enkelte, men til hele den trofaste Tjenerskare. Den er et Tegn paa Guds Godkendelse af dem, hans officielle Udnævnelse af dem til at være hans Tjener eller Repræsentant; og Jehova giver dem sin *Stemme* ved og igennem Kristus og skænker den trofaste Skare denne Gunst ved at give dem den hvide Sten. Denne officielle Bemyndigelse eller Udnævnelse er ikke kendt eller forstaaet af andre end dem, der har modtaget Stenen, det vil sige Jehovas *Stemme*, hans Godkendelse af dem. Naar der siges i Verset, at ingen kender dette nye Navn, uden den, som faar det, maa der hermed være tænkt paa den Skare, som faar Stenen. Det nye Navn er skrevet paa Stenen og viser, at denne Skare, som faar Stenen, har Guds *Stemme* eller Godkendelse, og at han skænker dem den store Begunstigelse at bære dette Navn og have en klar Forstaaelse af Jehova og hans Hensigter. Der bliver saaledes oprettet et tillidsfuldt, fortroligt Forhold mellem den trofaste Skare og Jehova, og de faar den Forret at forstaa Jehovas Hensigter og forkynde dem for Folket. Vi ser altsaa, at der er

en nøje Forbindelse mellem den hvide Sten og Urim, som Ypperstepræsten benyttede. Det er kun Præsteskaren, der er taget ud fra Levis Sønner og godkendt, som nu nyder den herlige Forret at forstaa Betydningen af Jehovas Navn.

¹⁹ Forstaaelsen af Jehovas Navn er en af de dyrebare Velsignelser, som er blevet den trofaste Tjenerskare til Del. Før Herrens Komme til Templet betød Jehovas Navn ikke andet for de Kristne end en Betegnelse for deres himmelske Fader. Abraham kendte Navnet Jehova, men det havde ingen særlig Betydning for ham, og heller ingen anden forstod Betydningen af det, før Gud aabenbarede dette for Moses. Det samme er Tilfældet i det aandelige Israel. Betydningen af Jehovas Navn var skjult for hans Folk, og blev ikke aabenbaret, før efter at Herren Jesus var kommet til Guds Tempel. Nu kan de trofaste se, at Navnet Jehova giver Udtryk for hans Hensigter, specielt med hans Folk, men ogsaa i det store og hele med alle hans Skabninger. Men de, der er Modstandere af Sandhedens Forkyndelse, vil ikke anerkende denne Forklaring af Jehovas Navn, og de forstaaer slet ikke den sande Betydning af Navnet Jehova. De har ikke faaet den hvide Sten; følgelig har de heller ingen officiel Udnævnelse faaet af Jehova, og de staar ikke i et fortroligt Forhold til ham. De har intet Middel til at komme i Forbindelse med ham gennem hans Ord, saaledes som han har gjort det muligt for dem, der elsker ham og tjener ham trofast.

²⁰ Den hvide Sten bliver kun givet til den trofaste Levning og er Guds Tegn paa, at han har indsat denne i et Embede, et Udtryk for at den trofaste Tjenerskare nu er hans Repræsentanter paa Jorden. Det er en Udnævnelse til et Embede, som Levningen faar, og som den maa forstaa, den har faaet. De, der er Jehovas sande Folk og altsaa Jesu Kristi virkelige Efterfølgere, ved og erkender, hvori deres Forret bestaar, og hvor deres Plads er i Tjenesten, men ingen andre forstaaer det. Kun de, der har faaet den hvide Sten med det nye Navn, kan forstaa dette. Derfor siger Bibelen, at ingen andre kender dette Navn end den, som har modtaget Stenen, Guds officielle Udnævnelse til at tjene ham.

²¹ De, der staar Sandheden imod, forstaaer ikke Betydningen af Navnet „den tro og forstandige Tjener“. Hvis de gjorde det, maatte de jo, om de var oprigtige, udføre den trofaste Tjeners Gerning og Pligt. De siger om sig selv: Vi er Judæere, men Herren siger om dem: I er af Satans Synagoge, det vil sige, de har gjort sig selv til Redskaber for Satan. Naar man taler til dem om Levningen, forstaaer de naturligvis Betydningen af selve Ordet „Levning“, men de har ingen Forstaaelse af det inderlige Forhold, der bestaar mellem Herren og hans Levning. De ved ogsaa, at et af den Almægtiges Navne er Jehova, men hvad dette Navn virkelig betyder, har de ingen Anelse

om. De er ikke kommet ind under Retfærdighedens Kappe, og derfor kan de ikke forstaa. (Salme 92: 7) Ingen paa Jorden har forstaaet Betydningen af Ordet „Tjeneren“ siden Apostlenes Dage og til Herren kom til sit Tempel. Det er derfor indlysende, at kun de, der er blevet ført ind i Templet, forstaaer den sande Betydning af dette Navn.

²² Det fremgaar saaledes tydeligt af Løftet i Aabenbaringen 2: 17, at Kristi Jesu trofaste Efterfølgere ved Verdens Ende, medens de endnu er her paa Jorden, skal blive velsignet med noget, der giver dem en meget inderligere Forbindelse med Jehova, noget hvorved de kan finde ud af, hvad hans Vilje med dem er, og som vil give dem Forstaaelse af et Navn, de hidindtil ikke fuldt ud har forstaaet. Dette Navn bliver derfor et nyt Navn for dem.

²³ Der er sikkert ikke nogen Grund til at paa-staa, at Esajas 62: 1, 2; Aabenbaringen 2: 17; Esajas 65: 15 og Aabenbaringen 3: 12 først vil blive opfyldt paa Menigheden, naar den er taget op til den himmelske Herlighed. Der er tværtimod al mulig Grund til at tro, at det Løfte, som er givet i disse Vers, vil blive i hvert Fald delvis opfyldt paa Levningen, medens den er paa Jorden. Guds Profet siger: „Og Folkene skal se din Retfærdighed og alle Konger din Herlighed, og du skal kaldes med et nyt Navn, som Herrens Mund skal nævne. Og du skal være en prægtig Krone i Herrens Haand og et kongeligt Hovedsmykke i din Guds Haand.“ — Esajas 62: 2, 3.

²⁴ Folkeslagene paa Jorden vilde ikke kunne se den Ære, Jehova har tildelt sin trofaste Levning, efter at dens Medlemmer er taget op til Himmelen. Det er ganske klart, at naar Gud vil lade Folkene og Herskerne se dette, er det, for at Folkene og Herskerne skal vide, at Jehova er den eneste sande Gud, og at han her paa Jorden har et Folk, som under alle Forhold vil være urokkeligt tro mod ham. Det sker ikke for at bringe Levningen nogen Fordel, men det skal virke som et Vidnesbyrd om Jehovas Navn, som en Renselse og Ophøjelse af hans store og hellige Navn, iværksat gennem Zion, hans Organisation. Derfor siger Jehova, at for Zions Skyld vil han ikke tie, efter at det blev bygget op i 1918, men at han derimod vil bruge sine Vidner og deres Gerning til sin Ære og Pris.

²⁵ De herlige Løfter i Aabenbaringen 2: 17 og 3: 12 er givet til Sejrvinderne. I al Almindelighed har vi knyttet Ordet Sejrvinder til dem, der forbliver tro indtil Døden. Naar man er blevet et Guds Barn, maa man ogsaa blive ved med at være trofast uden Ophør, og Kampen maa fortsætte indtil Enden, det vil sige til Døden. Men er det den eneste Betydning, vi kan tillægge Ordet Sejrvinder i disse Vers?

²⁶ I Aabenbaringen 15: 2 tales der om dem, der har vundet Sejr over Dyret og dets Billede, og vi forstaaer nu, at dette fandt Sted efter 1918, da

Herren kom til sit Tempel. Gud gav sine trofaste Sejr over Dyret saavel som over dets Billede. De, som staar ved Glarhavet, er derfor et Billede paa alle de 144,000, som udgør den udvalgte Tjener. De er Sejrvindere. (Se *Lys*, Bind II, niende Kapitel.) Der kan ikke være nogen Tvivl om, at de Instruktioner, der er givet i Aabenbaringen, skal være til Gavn og Vejledning for Menigheden paa Jorden nu, det vil sige Levningen. Det følger ogsaa heraf, at naar der i Kapitlerne to og tre af Aabenbaringen tales om at vinde Sejr, gælder det i hvert Fald delvis for Levningen, medens den er her paa Jorden, lige saavel som den Sejr, der nævnes i Aabenbaringen 15: 2. Dette hjælper os ogsaa til bedre at forstaa, hvad der menes med det nye Navn.

²⁷ Jehova har tydelig vist, at han nu i Tiden vil have et Folk for sit Navn, et Folk, som skal forkynde hans Dyder. Dette Folk vil ikke indgaa noget Kompromis med nogen Del af Satans Organisation, og det vil ikke vise nogen Skabning hverken Ære eller Højagtelse. Dette Folk er hans Vidner og hans Repræsentanter paa Jorden. De er blevet udvalgt, ikke fordi de af Naturen var bedre end andre, men fordi de hele Tiden modstaar alt, hvad der er imod Gud og imod hans Rige. Ja, ikke blot staar de alt saadant imod, men de stiller sig afgjort og ubetinget paa Jehovas og hans Riges Side. De gaar aggressivt til Værks i Kampen mod Satan og hans falske Lærere og Lærdomme; de vil ikke slutte Forlig med Satan eller nogen Afledning af hans Organisation. De beder ikke om Pardon og giver ikke Pardon. De nøjes ikke med blot at forsvare sig mod Fjendens Angreb, men de tager Offensiven og driver Kampen tilbage til Porten. (Esajas 28: 5, 6) Jesus sagde til sine trofaste Disciple: „Jeg har overvundet Verden.“ (Johannes 16: 33) Naturligvis maa alle de, der hører med til Levningen, ogsaa sejre over Verden, og det kan de kun gøre ved at vise en afgjort Trofasthed og Kærlighed til Gud og hans Rige. Udtrykket at sejre bør derfor ikke blot anvendes paa Sejren over Døden og Ophøjelsen til Udødelighed og himmelsk Herlighed. I hvert Fald en Del af denne Sejr maa vindes her paa Jorden. Det er disse, der saaledes sejrer over Satans Organisation, Gud gør til sine Repræsentanter paa Jorden, giver dem sin Stemme, den hvide Sten, og følgelig giver dem Ret til at bære det nye Navn, gør dem til en Del af hans Organisation og anerkender dem som sine Repræsentanter her paa Jorden.

Hans Vidner

²⁸ Som Opsummering af dette Emne bør følgende Skriftsteder tages med i Betragtning: Johannes 18: 37 viser, at Hovedhensigten med Jesu Komme til Jorden var, at han skulde vidne om Sandheden. Han har ogsaa faaet Navnet „Amen, det troværdige og sanddru Vidne“. (Aabenbarin-

gen 3: 14) Og hans Løfte til Sejrvinderne lyder: Jeg vil skrive mit nye Navn paa eder. (Aabenbaringen 3: 12) Desuden viser Jehova, at han har i Sinde at udtage et Folk for sit Navn, og at dette Folk, naar det er udtaget, skal forkynde Jehova Guds Pris. (Apostlenes Gerninger 15: 14; 1 Peter 2: 9, 10) I de følgende Skriftsteder taler Jehova Gud til sin trofaste Tjener, i hvem hans Sjæl har Velbehag; dette ved vi, er Kristus Jesus. Til denne Tjener regnes alle de med, der udgør „den tro og forstandige Tjener“, naar Herren kommer til sit Tempel. Denne Tjener har faaet betroet den Gerning at forkynde Jesu Kristi Vidnesbyrd, og dette Arbejde maa og skal udføres. (Esajas 42: 1, 6, 7; Matthæus 24: 14; Aabenbaringen 12: 17) Endvidere siger Jehova til sin Tjenerskare, at den skal være et Lys for Hedningefolkene paa Jorden. (Esajas 42: 6) Der siges ogsaa, at den trofaste Tjenerskare er Kristi Jesu „Fødder“, de sidste Lemmer paa Jorden, som forkynder Fred, fortæller om Befrielsens Dag, kundgør Hævnens Dag fra vor Gud og trøster de sørgende. (Esajas 52: 7; 61: 1, 2) Gud siger ogsaa til Levningen: „Paa den Dag skal Herren, Hærskarernes Gud, være en dejlig Krone og en prægtig Krans for Resten [Levningen] af sit Folk og en Doms Aand for den, som sidder til Doms, og en Styrke for dem, som driver Krigen tilbage til Porten.“ (Esajas 28: 5, 6) Levningen er gjort til en Del af Zion, Guds Organisation. Til denne Skare siger Gud Herren: „Du skal kaldes med et nyt Navn, som Jehovas Mund skal nævne.“ (Esajas 62: 2) Disse Vers viser, at naar Kristus Jesus aabenbares i Jehovas Tempel og finder saadanne trofaste, gør han dem til en Del af Jehovas Organisation, indbyder dem til at gaa ind til Herrens Glæde og være med til at rense, ære og op-høje Jehovas Navn. Det er dem, der har faaet den Forret betroet at være Jehovas Repræsentanter og forkynde hans Budskab; de er Jehovas Vidner, og han kalder dem ved Navn.

²⁹ Men hvis flere Vers skulde ønskes som Bevis, finder vi et meget afgørende bekræftende Bevis i Esajas 43: 8-12. Mange Mennesker paastaar, at de er Jehovas Tjenere, men der er kun een Tjener, som Jehova har udvalgt og kaldt ved Navn, og denne Tjeners Identitet kan fastslaaes ud fra det, som de, der udgør denne Tjener, udfører. Denne Skare kommer frem til Fronten paa den Tid, da Jehova vil have et afgjort, tydeligt og klart Vidnesbyrd forkyndt paa Jorden, og denne Tid er inde nu. Jehovas Befaling lyder saaledes: „Før frem et blindt Folk, som dog har Øjne, og døve, som dog har Øren.“ (Esajas 43: 8) Nu er Tiden kommet, da baade Herskerne og Folket skal have Besked om, hvad der skal ske. Derfor siger Jehova: „Alle Hedningefolk, saml eder til Hobe, og Folkefærd skal komme tilsammen. Hvo iblandt dem er der, som kundgør dette? Og lad dem forkynde os, hvad de tidligere har spaaet. Lad dem

stille deres Vidner, for at de kan faa Ret, eller lad dem høre og sige: Det er Sandhed." — Esajas 43: 9.

³⁰ Hver enkelt Gruppe eller Skare bør med andre Ord bevise deres Paastand om, at de repræsenterer Herren, og hvis de ikke kan bevise det, bør de indrømme, at de har Uret, og at det Vidnesbyrd, Guds Vidner forkynder, er Sandhed. Derefter giver Jehova Levningen eller den trofaste Tjenerskare et tydeligt og afgjort Navn, det nye Navn, det samme Navn, han gav Kristus Jesus, „Amen, det troværdige og sanddru Vidne". Den Højeste, Jehova, siger til Levningen, som forkynder Jesu Kristi Vidnesbyrd og kundgør, at Jehova er den eneste sande Gud: „I er mine Vidner, siger Herren, og min Tjener, som jeg har udvalgt, for at I skal erkende og tro mig, og forstaa, at det er mig; før mig er ingen Gud blevet dannet, og efter mig skal der ingen vorde. Jeg, jeg er Herren, og foruden mig er der ingen Frelser. Jeg har forkyndt og frelst og ladet høre, og ingen fremmed Gud var der iblandt eder, og I er mine Vidner, siger Herren, at jeg er Gud."

³¹ Som Guds trofaste Tjenere og Kristi Jesu Efterfølgere vil vi stadig bruge de Redskaber, Herren har lagt i vore Hænder. Blandt disse Redskaber er *Vagttærn*, Korporationerne Vagttærnets Bibel- og Traktatselskab og International Forening for Bibelstudium, der bruges som de Redskaber og Forlag, der udgiver de Bøger, vi bruger til at forkynde Sandheden med, samt træffer de øvrige Forberedelser til Vidnesbyrdets Aflægelse. Men vi vil ikke bære noget Selskabs Navn eller noget Menneskes Navn. Ved vor Herres Jesu Kristi Naade og vor himmelske Faders Naade tager vi med Glæde imod det Navn, som Jehova Guds Mund har nævnt og givet os, nemlig Navnet Jehovas Vidner; og ved hans Naade vil vi forblive trofaste som hans sande Vidner og forkynde Budskabet om hans store Navn for Jordens Folkeslag. Satan har smædet Jehovas Navn, og alle hans Redskaber og Tjenere gør det samme. Disse Forsmædelser mod Jehova Gud er faldet paa Kristus Jesus og de trofaste Lemmer paa hans Legeme, og salige er de af Levningen, der nu faar Lov til at være med til at bære nogle af disse Forsmædelser og være med der, hvor Kampen mod Satan er haardest. *Lykkelige er de, der kan tage imod et Navn, som ingen andre under Solen vilde ønske at bruge, uden netop de, der helt og fuldt er viet til Jehova.* Kun de trofaste og nidkære Vidner, som er helt indviet til Gud og hans Rige, vil glæde sig ved at bære Navnet Jehovas Vidner. Lad andre kalde sig, hvad de lyster. Men saa sandt vi hører med til Levningen, vil det være os en Glæde at bære Navnet Jehovas Vidner og være med til at rense, ære og ophøje hans store og helige Navn.

SPØRGSMAAL TIL BERØASTUDIUM

- § 1. Hvorfor erklærer Jehova udtrykkeligt, at han vil udtage et Folk for sit Navn?
- § 2. Har de, der kalder sig Kristi Efterfølgere, fulgt Apostelens Formaning i 1 Korinthier 3?
- § 3, 4. Paavis, hvorfor Forholdene nu gør det nødvendigt, at Jehovas Vidner bliver tydeligt kendt.
- § 5, 6. Hvorledes viser Opfyldelsen af Esajas 65: 13, 14 tydeligt, hvem der er Herrens sande Tjenere?
- § 7-9. Hvem er Ordene i Vers 15 rettet til? Hvorledes skal de efterlade deres Navn til en Ed for Herrens udvalgte? Hvorledes bekræfter 2 Thessaloniker 2: 8 den Udtalelse, at „Herren skal dræbe dig"? Hvorfor vil Herren gaa saa drastisk til Værks over for „den onde Tjener"?
- § 10. Hvorledes skal Esajas 62: 1, 2 forstaaes?
- § 11, 12. Hvad er den særlig skadelige Virkning af den onde Tjeners ellers Syndens Menneskes Virksomhed? Hvorfor vil Herren tydeligt afsløre denne Skare, før han ødelægger den?
- § 13. Drag en Sammenligning mellem Guds Folks Stilling nu i Tiden og de Forhold, der nødvendiggjorde, at det blev almindelig kendt, at Esther og Mordekai var Jøder.
- § 14, 15. Paavis ved at sammenligne forskellige Skriftsteder, at det nye Navn, der nu er givet dem, der hører med til Templet, vil tilkendegive, at de er Guds trofaste og sande Vidner.
- § 16-18. Hvilken Forbindelse er der mellem Urim, som Ypperstepræsten benyttede, og den hvide Sten, Herren giver dem, der sejrer?
- § 19-21. Drag en Sammenligning mellem Stillingen hos dem, der forstaaer Betydningen af Jehovas Navn og har faaet den hvide Sten, og dem, der ikke har denne Forstaaelse og Godkendelse. Er de sidstnævnte i Stand til at forstaa Navnet „den tro og forstandige Tjener" eller Ordet „Levningen"?
- § 22. Hvorfor kaldes dette lovede Navn for et „nyt" Navn?
- § 23, 24. Har vi Grund til at tro, at de Løfter, der omtales i Paragraf 23, vil faa i hvert Fald en delvis Opfyldelse paa Levningen, medens den er her paa Jorden?
- § 25-27. Hvad kræves der for at blive anerkendt af Jehova som Sejrvinder?
- § 28. Paavis, hvorledes Bibelen har forudsagt, at naar Kristus Jesus viste sig i Templet, vilde de trofaste blive godkendte og blive udnævnt til at være Jehovas Vidner.
- § 29, 30. Forklar Esajas 43: 9. Hvorledes erklærer Jehova, at han anerkender den trofaste Tjenerskare som sin udvalgte Tjener og giver dem deres nye Navn?
- § 31. Hvorledes kan det nye Navn ved dets særlige Betydning klart adskille Guds sande Tjenere fra dem, der kun af Navn er hans Folk? Hvilke Redskaber har Jehova givet sine Vidner for at hjælpe dem med at forkynde Budskabet? Hvorledes vil Jehovas Vidner vise, at de glæder sig over det nye Navn, han har givet dem?

(The Watch Tower, 1. Oktober 1931)